

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 215.

Ottende Session.

56de Møde.

Onsdagen den 18de Februar.

(Fortsat.)

Tseberning (fortsat): Der er ogsaa en anden Grund, som bringer mig til at stemme med Fleertallet, og det er det hele Raadmandskab, som det ærede Mindretal har fastholdt, det er ikke Andet end et Skjærmbret, som man stiller op, for at det ikke skal sees, at der indenfor disse Forslag ikke ligger det Allermindste af en communal Udvikling, det er det Hele, som er steet i denne Lov. I det andet Thing har man sat et Stempel lige paa Banden af Loven, for at Ingen skulde troe, at der deri var noget Communalt; man har nemlig indført i Loven, at Overpræsidenten skal udnævnes af Kongen, og saalænge Overpræsidenten udnævnes af Kongen og det Samme tillige paa en vis Maade ogsaa er Tilfældet med Borgermesterne, er den hele kommunale Tilværelse egentlig kun en Drøm. Denne Bestemmelse stod ikke i Forslaget fra Regjeringen, men for at man ikke skulde tage fejl, er den sat ind, sørend Loven kom her; man havde et Slags Anelse om, at det paa flere Steder skulde igjennem, at det var et bureaukratistisk Opkog af noget tidligere saakaldet Communalt, og man frygtede for, at det skulde sinne for stærkt igjennem. Jeg siger ikke, at Mindretallet har gjort det af den Grund, men det har fremkaldt Mindretallets Forslag; det svøber nu hele denne Bestyrelsesforanstaltning ind i et Slags kommunalt Klædebon; det er de ikke betalte Raadmænd, som skulde gaae

med disse betalte og paa Livstid valgte Borgermestere, og vi skulde paa engang bringe dette repræsentative Element ind deri; der er ogsaa et Slags staaende Udvalg, som der henvises til, det er Altsammen saadanne Reminiscenter af et virkeligt kommunalt Liv, men som hverken har Liv eller Kraft til Andet, end til at lægge Hindringer i veien for en gennemgribende og rask Bestyrelse. Lad os lægge Mærke til, at det, som den nuværende kommunale Tilstand i Kjøbenhavn lider af, det er, hvad jeg vilde benævne, Commissions-Sygdøm, og det er en Sygdøm, som Landet ogsaa er betaget af. Saasnart der skal opfindes Noget, sammensætter man en Commission til at opfinde det, og dog er en saadan maafee allermindst stiftet dertil; men denne Commissions-Sygdøm lader man bestaae. Alle disse Hentydninger til Raadmandene, som skulde raadslaae med Borgermestrene, som skulde sættes ind i deres Forretninger, som skulde gaae som en Art Expectanter til deres Embeder, som skulde passe paa, naar de faae Podagra, for at de kunne blive affædigede med Pension, og som desuden skulde komme i Forbindelse med et staaende Udvalg, der kan give Lidt af en Tillægsbevilling, alt dette er Paahæng, som har et kommunalt Tilfænit, og som ikke fører til Frihed, men er hindrende Kræfter i en dygtig Bestyrelse. Jeg antager, at den maafee dygtigste Bestyrelsesform, hvortil vi kunne komme igjennem Fleertallets Forslag, indeholder tillige i sig Spiren til en Reorganisation af det kommunale Liv. Naar Repræsentationen kommer til at søle, at den ikke skal prøve paa at sætte 2 Hoveder i Communen, men at den skal tvinge eet Hoved til at gaae efter sin Villie, saa faaer den et Liv, der — jeg mener det i en god Betyd-